

Şəhidimiz Tural Rəhimlinin anası, Süsən xanım Məmmədovanın oğlu haqda danışdıqlarından bir hissə:

- Tural ağıl kəsən gündən, vətəne bağlı idi. Hələ uşaq vaxtı deyirdi ki, "Böyüyəndə, Rusiyaya gedəcəm. Rusiya vətəndaşlığı alacam ki, Ermənistan gedim. Oradan da Laçına keçəcəm! "Deyirdi - "Başqa hansı yolla Laçını görə bilərəm?" O, Laçını çox görmək istəyirdi... Biz əslən Laçın rayonunun Korcabulq kəndindədik. Tural sakit təbiətli idi. Heç kimin ondan narazılığı olmadı bu günə kimi. Nə məktəbdən, nə məhlədən ondan şikayət gəldi bizə. Nə də hərbi qulluq edəndə onun haqqında heç bir şikayət eşitmədik. Tural həmişə başımızı uca etdi...

Bir ildir oğlumu görmürəm. Keçən il bu ay - doğum gününün səhəri, oktyabrın 28-də, onu təm-təraqla hərbi xidmətə yola saldı. Özü də bayrağa bürünmüşdü. Elə bayraq sevgisi vardı ki, iki bayrağı vardı. Əsgər gəndə, birini dostuna verib getdi. Onu yola salandan təxminən iki saat sonra yorğun idim, yuxuladım. Yuxuda gördüm ki, müharibə başlayıb, Tural şəhid olub... Qəlbimin dərinliyində həmişə narahat idim balamdan... Nə deyim? Allaha üsyan etmirəm... Əsgərlərin üç aydan bir, hərbi postunu dəyişirlər deyər, Turala demişdilər ki, "Yerini dəyişirik, aşağı düşəcəksən". Razi olmayıb, deyib ki, "Laçınlılar geri çəkilmir, əksinə irəli gedirlər!"...

Coğrafiyanı yaxşı bildiyi üçün keşfiyyatda xidmət edirmiş. Koordinatları hesablaymış. Komandirləri mənə dedilər ki, "Halal olsun belə oğul böyütdüyünüze görə!"...

Mən isə deyirəm ki, "Mən etməmişəm bunu, Allah edib. Mən, Turalı belə yetişdirə bilməzdim"...

Vətən sevgisi, Laçın sevgisi, onun qanında idi. Mənə "anam" deyirdi. Özü də, üç dəfə təkrarlayırdı çağıranda: "Anam, anam, anam!", - deyirdi.

Bir şəhid anasının xatirəsi

Heç incitmədi bizi. Heç əziyyət vermədi... Əsgərlikdən əvvəl, ofsiant işləyirdi. Bir ara da, Sədərək ticarət mərkəzində satıcı işlədi. Özü-özünü dolandırırdı və heç vaxt bizi xərcə salmaq istəmirdi... Bir ildir ki, əsgərlikdə idi. Bir



dəfə də olsun, bizdən heç nə istəmədi. Sən demə, istəyirmiş. Dostlarına, qohumlara deyirmiş, mənə qıymırmış. Məzunun gələcəkdi. Pandemiya-karantinə görə gələ bilmədi. Biz də onu görməyə gedə bilmədik. Bir də çox gözütöx, nəfisbütöv idi Tural balam. Bəzən toylara, ad günlərinə dəvət gələndə, məsləhət görürdük ki, atasının yerinə, bizim yerimizə, o getsin. Deyirdi, "Tural qarnını götürüb, yeməkdən öteri, harasa gəndən oğul deyil!" Tural bir dəfə də olsun, mənə yemək davası etməyib. Hazır yemək olmayanda adicə pendir çörək yeyib... Daha nə deyim? İndi məhlədə, onun adına bulaq salınıb. Artıq hazırdır, şəklini də vuracaqlar.

Əsgərliyə gəndə, mənə dedi ki, "Ana, mənimlə fəxr elə! Şəhidlik hər kəsə nəşib olmur!"...

Uşaq vaxtı həmişə qələmləri əs-

(Elegiya)

gər kimi düzürdü, kağızlardan kiçik toplar düzəldirdi və döyüş oyunu oynayırdı. İnşa yazısında yazmışdı ki, "Biz Allahın köməkliyi ilə torpaqlarımızı alacağıq!"...

Heç vaxt atasına kobudluq etməzdi. Atasına nə qədər əsəbləşmiş olsa da, əsla ona cavab qaytarmazdı... Son dəfə, Turalla andiçmə mərasimində görüşdük. Sən demə, bu, bizim onunla son görüşümüz idi. Elə şirinləşmişdi ki... Üzündə bir nur vardı, sevinirdi sanki... Komandirləri də deyirlər ki, "Bu yol onun öz istəyi idi. Özü seçdi bu yolu". Bəli, Tural özü istədi, özü getdi... Suqovuşana, ilk addım basan əsgərlərdən olub Tural. Beş nəfər idilər. Həmişə bir döyüşüdürlər. Onlardan dördü şəhid oldu...

Tural üçüncü sinifdə oxuyanda, bir bloknota yazmışdı ki, "Ana, mən heç vaxt səndən küsməyəcəm"... Bil-mirəm niyə elə yazmışdı, amma mən özümü günahkar sayıram ki, gərək hər nəyimi varsa satar, onu oxutdurardım. İstəyirdim o, ali təhsilli olsun. Bir şeyə təsəlli tapıram ki, Tural ali təhsilini döyüşdə aldı. Yəni peşəkar döyüşçü olmaqla çoxlu erməni gavurlarını gəbərtirdi...

Bircə onun bu sözləri ilə təsəlli tapıram: "Ana, mən səndən heç vaxt küsməyəcəm"... Turalın çoxlu şeirləri vardı, ana haqda. Məni lap çox istəyirdi. Ona heç vaxt qadağa qoymadım. Dostları ilə ürəyi istədiyi vaxt,

Bircə onun bu sözləri ilə təsəlli tapıram: "Ana, mən səndən heç vaxt küsməyəcəm"... Turalın çoxlu şeirləri vardı, ana haqda. Məni lap çox istəyirdi. Ona heç vaxt qadağa qoymadım. Dostları ilə ürəyi istədiyi vaxt,

gəlib, boynuma sarılırdı. Qatarda olanda, əlini uzatdı. "Qənimətdir" deyib, balamın əlini tutdum"... Əslində hər şeyim var imiş, anlamamışam. Tural kimi oğlum varmı...

Allaha asi çıxmıram. İki balam var. Allah canlarına dəyməsin. Allah bütün balaları qorusun! Allah verdi, Allah da aldı. Məsləhətinə şükür! Bir şeyə təsəlli tapıram ki, oğlum Vətən yolunda, həmişə arzusunda olduğu Qarabağın yolunda şəhid oldu. Tezliklə Turalın çox görmək istədiyi Laçın da erməni gavurlarından alınacaq. Həmin vaxtı təsəlli daha çox olacaq. Mən inanıram ki, Laçın alınanda Turalın ruhu da orada olacaq.

P.S. Tural Gəray oğlu Rəhimli, 2001-ci ildə Bakı şəhəri, Xırdalan qəsəbəsində dünyaya göz açmışdı. Laçın rayonu, 45 saylı orta məktəbdə oxumuş, 2018-ci ildə həmin məktəbin məzun olmuşdu.

2019-cu ilin oktyabr ayının 28-i hərbi xidmətə çağırılmış, 2020-ci il, 27 sentyabr tarixində, Qarabağ uğrunda başlayan Böyük Vətən Müharibəsi döyüşlərində qorxmadan, sücaətlə vuruşaraq, 1 oktyabr günü, Suqovuşan ərazisində həlak olaraq, şəhidlik zirvəsinə ucalmışdır. Bir ananın oğlu haqda danışacağı ən müqəddəs xatirələri oxuduq, göz yaşları içində ən qürurverici hissələri yaşadığımız. Belə yüksək məna və dəyərlərlə dolu bir insan, övlad yetişdirən torpaq, əslər boyu qəhrəmanlıq ocağı olacaq! Vətən sağ olsun! Şəhidlərimiz Allahın ən ali məqamında bərqərar olunmuşlardır. Onların axan qanları, onların göz yaşları yerdə qalmayacaq!



Dərdləşdi: Fatimə Əli Hüseyn